

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli. in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrtert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četrtert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXVIII.

V Ljubljani, 1. maja 1885.

List 18.

Premišljevanje in molitve za vse stanovce.

(Dalje).

Jezusovo vstajenje;

b) podoba našega duhovnega vstajenja.

Kakor Jezusovo vstajenje ni le podstava in poroštvo našega prihodnjega telesnega vstajenja. ampak je tudi podoba našega duhovnega vstajenja. — Vsak, kdor je v smertnih grehih, je na duši mertev in leži tako rekoč v grobu svojih pregréh. K novemu dušnemu življenju ga zamore poklicati samo gnada Božja, in res ga tudi oživlja pri sv. kerstu, pa pri sv. pokori in z njo zedinjenim sv. obhajilom. Tista moč, ki mertve na duši k novemu življenju obuja, je po besedah sv. Krizostoma voda in kri, ki ste tekli iz Jezusove strani pri njegovi smerti, katerih prva nas pri sv. kerstu očisti, druga pri sv. obhajilu paterjuje. Zato blagruje sv. Avgustin Jezusovo smert in ves začuden kliče: O srečna smert, od ktere se mertvi oživljajo! (O beata mors, unde mortui reviviscunt!) Da po gnadi Božji z Jezusovo smertjo nam na križu zasluženi pri sv. kerstu na duši mertvi k duhovnemu življenju vstajajo, uči naravnost sv. Pavel, ki Kološanom piše (2, 12—13.): Pokopani ste z Jezusom v kerstu, v katerem ste tudi vstali po veri v moč Božjo, kateri ga je obudil od mertvih. Tudi vas, ki ste bili mertvi v pregrehah in neobrezani na svojem mesu, je oživil z njim, ker vam je odpustil vse pregrehe. — Ravno tako pa tudi tisti, ki so po sv. kerstu z velikimi grehi napravili duhovno življenje (na duši umerli), v zakramentu sv. pokore k novemu življenju vstajajo in se po čudodelni moči sv. Rešnje kervi pri sv. obhajilu oživljajo.

Vendar pa ne vstanejo vsi z Jezusom k novemu duhovnemu življenju, ki zakramenta sv. pokore in sv. Reš. Telesa prejmejo. Če namreč slabo pripravljeni k temu zakramentoma pristopajo, in jih le poveršno, brez pravega namena in terdnega sklepa opravljajo, je njih vstajenje le navidezno, le lažljivo.

Kdor iz groba svojih pregréh hoče zares k novemu življenju vstati, mora Jezusa v njegovem vstajenju posnemati. Vse okoljščine namreč, ktere sv. evangelisti od Jezusovega vstajenja popisujejo, so ravno tolíkera znamenja našega duhovnega vstajenja. Poglejmo jih toraj posamezno in poversti.

1. Pervo znamenje Jezusovega vstajenja je: odvaljeni kamen. (Mark. 16, 4) Kdor hoče resnično se spreobrniti in iz groba svojih pregréh vstati, mora najpred kamen odvaliti, to je: dobro, čisto in natančno spoved opraviti. Kdor je kak smertni gréh zamolčal, zmanjšal ali nalašč presukal, kamna ni odvalil, temuč si je še nov in veči kamen na vest naložil in leži še globokeje v grobu, kot je popred ležal.

2. Drugo znamenje Jezusovega vstajenja je prazen grob. Ko so pobožne žene v odprti grob pogledale, ni bilo Jezusa več notri, temuč dva angelja sta jim rekla: Kaj iščete živega med mertvimi? Ni ga več tukaj! (Luk. 24. 5.) Tudi Lazar je potem, ko ga je Jezus k življenju obudil, hitro šel od tam in proti domu. In naj bi danes kateri po posebni Božji moči iz groba vstal, pač hitro bi pokopališče zapustil in bežal iz smertne dežele. — Ravno tako je z duhovnim vstajenjem. Kdor je zares k duhovnemu življenju vstal, se ne mudi nič več med hudobnimi, med tistimi, ki so na duši mertvi; zanaprej bi ga zastonj v taki slabi družini iskal, in če bi tam po njem popraševal, bi mu vsak odgovoril: Ni ga več tukaj! Ako pa kdo po opravljenih zakramentih zopet v slabo tovaršijo in hudobne družine hodi, je to znamenje, da ni resnično vstal, da se ni poboljšal, ampak, da je stari grešnik!

3. Tretje znamenje Jezusovega vstajenja so rjuhe in pert, v ktere je bil zavit. Peter in Janez, ki sta v grob pogledala, nista ondi našla več Jezusa, ampak samo rjuhe in pert, kateri je bil na njegovi glavi, posebej v enem kotu zvit. (Jan. 20, 7.) Tudi Lazarja je ukazal Jezus od povojev in perta razvezati, v ktere je bil povezan. (Jan. 11, 44.) Tako mora tudi grešnik, ki je zares vstal k duhovnemu življenju, vse grešne zveze raztergati, in streti verige, ki so ga na greh vezale. Ako pa kdo po opravljeni spovedi še vedno v nečistem znanji živi, ako še vedno krivično blago obderži in se od grešne strasti nikakor odtergati noče, postavim, od pijančevanja, ponočevanja, preklinjevanja, je to znamenje, da ni zares vstal, ampak da je še v grešne verige vklejen!

4. Četrto znamenje Jezusovega vstajenja so njegove prikazni. Resnico svojega vstajenja je Jezus s tem pokazal, da se je aposteljskom, pobožnim ženam, Magdalenim in drugim svojim prijateljem večkrat prikazal; se jim dal dotakniti, da je z njimi jedel in govoril.

Tako mora tudi pravi spokornik po svojem spreobrnjenju v djanji skazovati, da se je res poboljšal. Kdor po svojem spreobrnjenju več ne pijačeva, ne preklinja, ne sovraži, ne tožuje; kdor potem rad v cerkev hodi, veliko moli, se posti in zatajuje; taki v djanji kaže, da se je res poboljšal. Nasproti pa se to od tistega ne more reči, ki je po opravljeni spovedi ravno tistim grešnim navadam vdan. Tak s svojim grešnim življenjem kaže, da ni zares vstal, ampak, da je še stari grešnik.

5. Peto znamenje Jezusovega vstajenja je to, da Jezus potem ko je od smerti vstal, ne umerje več. Tako piše sv. Pavel Rimljanom: Mi vemo, da Kristus, ko je vstal od mrtvih, več ne umerje; smert več ne bo čez Njega gospodovala! — Kdor se tedaj kmalo po prejetih zakramentih v stare prejšnje grehe nazaj podá, taki ni zares, ampak je le na videz vstal. Nasproti pa imamo veliko zgledov od pravih spokornikov, ki po svojem spreobrnjenju niso več nazaj padli, ampak so bili v pokori do konca stanoviti. Zgubljeni sin ni več šel od svojega očeta, potem ko ga je bil oče v milost sprejel. Sv. Peter svojega Gospoda ni več zatajil, Magdalena se v nečiste grehe ni več nazaj podala, Marjeta Kortonka je po dobljeni gnadi vedno svoje grehe objokovala, in tako na tisuče drugih spokornikov. Pa Bogu bodi potoženo, da je velikih grešnikov veliko, pa pravih spokornikov tako malo! Nekteri res za nekoliko časa pustijo grešno življenje, ali potem se dá zopet skušnjavi premagati in pade morebiti globokeje kot pred. Vstal je sicer k novemu življenju, ali potem je zopet umerl; Kristus pa potem, ko je vstal, ne umerje več, ampak vekomaj živi.

Zato je 6. še posebno od Jezusovega vstajenja rečeno: Gospod je res vstal in se prikazal Simonu. (Luk. 24, 34.) Toraj moramo tudi mi zares, in ne le na videz iz groba svojih grehov vstati!

Molitev.

O moj Jezus, pri Tvojem odpertem grobu Te prosim, daj še meni gnado, da tudi jest iz groba svojih pregreh resnično vstanem. Pri Tvojih kervavih ranah sklenem, da se ne bom nič več v stare pregrešne priloznosti podajal, da bom grešne zveze, hudobne strasti raztergal, da bom prejšnje zamude s podvojenim delom in zatajevanjem popravil, da se bom vsacega, posebno smertnega greha skerbno varoval, da ne bom več na duši umerl, temuč, da bom tukaj vedno v Tvoji gnadi živel, tam pa, da se s Tabo in z vsimi pravimi spokorniki vekomaj veselim. Amen.

Kdo nas v poganstvo nazaj tira?

Dvojni so novi pogani ali ajdi sedanjega časa. Eni so kervavi rudečkarji ter socijalisti, kateri ljudi pobijajo, koljejo in ropajo; oni ali po posebnih krajih in poslopih smertne orodja nastavljajo, to je, dinamit, da bi svet razsuli in veliko ljudi pokončali, ali pa posamezne ljudi napadajo, pobijajo in ropajo z očitnim tolovajstvom. Drugi so framasoni, frajmavrarji, kateri išejo višjo oblast, postavodajstvo, srenjske predstojništva itd., v roko dobiti in po tem potu ljudem vero s hinavšino in silo poropati ter katoliške dežele zopet v ajdovske groblje spremeniti. Taki imajo zlasti moč na Laškem in Francoskem, ki išejo keršanski nauk in katoliške znamenja odpraviti iz šol in očitnih naprav. Znano je, kako so ti zeleni kušarji divjali zoper križe v Parizu, kako so z zidú robkali presv. ime Jezusovo v Rimu,

kako so po raznih deželah iskali šolske bukve tako vravnati, da bi ne imele več katoliškega značaja, in če so že kako molitev v šolah terpeli, so jo tako kretali in zavijali, da bi lahko služila turku in judu, luteranu in katoličanu. V Lijonu na Francoskem je med drugimi posebno gujezdo taci sovražnikov človeštva, ki so zdaj odpravili nagrobne križe na pokopališih. Tako se godi ako je srenjski odbor framasonskega kopita. Protesti zoper ta peklenški ples v onem mestu pa imajo že čez 20.000 podpisov.

Ti in taki so Julijani in Neroni, lažnjivi preroki, človeški mesarji in klavci poslednjih časov, katerih se varite, kakor volkov in tigrov — največih sovražnikov človeštva.

Kaj pa je vender dobrega na tem poganstvu, v katero butoglavi mesenjaki nazaj silijo? Ali je v nevértstvu in ajdovstvu kaka sreča, kaka sladkost ali saj kaka varnost, kaka svoboda? Poglejmo malo.

1. Tiberij, rimski cesar (14—37 po Kr.) je bil silo krivičen, muhast in neusmiljen človek, imel je veliko število ovaduhov in špijonov. Svobode ni bilo nobene; rimsko starašinstvo je bilo v njegovi sužnjosti. Kri prelivati je bilo njegovo glavno veselje. Kdor je solze prelival zato, ker je bil kak pošten mož po nedolžno ob glavo dlan, je bil brez pomude sam usmerten. Ne le samo mož, ki so si njegovo nemilost nakopali, ampak tudi njih žene in otroke je pogan dal ostrupiti in pokončati: in k temu je bila dosti ena beseda, en migljaj.

Take čase si nazaj vabijo novi pogani, katerim je keršanstvo zoperno. Pa pogledjmo dalje.

2. Cesar Kaligula je bil še bolj kervoločen tiger. V kazališu je morala kri teči, — brez tega ni bil zadovoljen. Zato je dal večkrat levom vreči stareje borivce (gladiatores), pa tudi še gledavcev samih. Čisto po samovoljnosti je odkazal vjete, kateri naj se zvérin veržejo za kermo. češ, drugačno meso bi bilo za to reč predrago! Ukazal je pač pa tudi nesrečnim obsojenim poprej jezike iztergati, da bi ga njihovo vpitje in javkanje ne motilo! Očete in matere je primoral, da so bili pričujoči, ko so njihove otroke morili in klali. — Pa da naj še veseli bodo! Pri pojedini je za svoj kratek čas velikrat dal mučiti in mercvariti najbližnjšega, kakor se mu je ravno poljubilo. Svojega najljubšega konja je zvolil za konzula (kakoršni so bili najvišji državni vradniki) in moral je imeti ves postrežni dvor, še celo svojega tajnika.

To so poganske sreče in slasčice, v take groze tirajo novi poganski trinogi, ki čertijo keršansko vero, zatajevanje, spoved, post itd.

Ena edina pojedina stala je tega strašnega trinoga milijon goldinarjev. Da bi toliko denara nagraabil, kaj je storil? Moril, plenil je take, kakoršni zdaj v ajdovske čase nazaj škilijo — bogatine. Zraven tega je pa hotel, naj ga časté za boga Jova (Jupitra). Ta pošast je bila umorjena 24. pros. 41. po Kr.

3. Neron je svojega predhodnika posnemal v pohlepčnosti in trinoštvu. Vojak, ki ga je dal kaznovati, je rekel Neronu: Noben vojak ti ni bil od mene zvestejše vdan, dokler si bil tega vreden; sovražil pa sem te od tistega dné, ko sem spoznal, da si ti morivec svoje lastne matere in svoje soproge, požigalec Rima, da si mož poln pregréh. Vojak, se vé, je bil ubit.

Konzulu Vestinu Neron ni bil prijazen. Ko je ta konzul neki dan sedel pri gostiji, ga je neki tribun ukazal ven poklicati, da bi z njim govoril. Zdajci pa je bil Vestin odpeljan v neko stanico, zvezan, in prerazali so mu žile. Tako se je godilo stoterim na Neronovo povelje.

Včasí je Neron kot junec preoblečen in na nesramni način po ulicah okrog dirjal. — Mnogim je ukazal, da se morajo sami umoriti. — Ko je bila mera polna in je od vsih preklinjanj smert pred očmi vidil, je prosil, da naj ga kdo umori, pa nobeden mu ni hotel tega storiti ter je poslednjič nesramni trinog sam sebi življenje uzal.

4. Tudi cesarju Komodu (180—193 po Kr.) je pogled na terpinčene uboge ljudi delal največi veselje! Nekega človeka, ki mu je rekel, da je bil z njim (s Komodom) vred ravno tisti dan rojen, je kar precej dal pred divje zveri vreči. Srečal je o neki priliki prav debelega moža in ga je z enim mabljejem presekala na dvoje, da bi pokazal svojo moč. Dal je ljudi zašiti v zverske kože, jih je pobijal z gorjačo, ter se je bahal kot premagavec divjih pošast, kakor Herkul. Svojemu ljubljencu in prilizovavcu Kleandru je podelil brezmerne velikih pravic; ko pa je zoper taistega zrojil ljudski hrup, je strahopetni kervolok kar precej dal glavo odsekati temu dosedanemu ljubljencu in jo vreči pred ljudstvo, derhal pa je potem njegovo truplo in trupla njegove žene in otrok na cesti poteptala. Star 31 let je bil Komod umorjen.

5. V 92 letih od Komoda do Dijoklecijana je rimska država 25krat zgubila vladarja, in sicer 22krat z umorjenjem vladarja! Izmed 34 vladarjev jih je bilo 20 umorjenih od taci, kateri so bili potlej njih nasledniki.

Kako je Dijoklecijan divjal zoper kristjane, to je odveč znano.

Čemu pa naštevanje taci grozovitost? Zato, ker dandanes usmiljeno in pohlevno keršanstvo mnogim prenasitežem že preseda, nočejo njegovih dobrot spoznati in si zopet poganske čase nazaj želé, ali saj tako živijo, pišejo in govoré, kakor da bi jih želeli.

Delali so trinogi, kar se jim je ljubilo in bile so od luzinov njihove grozovitosti še hvaljene! . . . Ali se ne hvalijo pa tudi še dandanes najostudniši pregrehe, samomori, poboji in pobijanja? Ali se ne hvalijo za pisavske velikane pisavci, ako širijo strup nenravnosti, ako tu pa tam mahnejo po veri, po katol. cerkvi, po papežu, po duhovstvu!

Kaj je kulturna borba, kaj stiskanje papeža na Laškem, trenje križev in preganjanje mnihov na Francoskem družega, če ne škiljenje nazaj v poganske čase? Tudi ob času rimskih trinogov je bila tako imenovana „kultura“ v cvetu; pa kaj je to pomagalo človeštvu, ker bili so le pogani in pravega, dobrega, živega Boga poznali niso, tudi spoznati niso hotli, ker v neizmernem napuhu so celo sami sebe imeli za bogove! Keršanstvo samo učí ceniti in spoštovati pravico, čast, vrednost in pravi blagor posameznih ljudi in vsega človeštva skupaj. Dobrotljivi svoj vpliv pa bode keršanstvo popolnoma doseglo le tedaj, kadar se bodo tuči viši stanovi zopet s celim srcem vere oklenili, in bode keršanstvo prešinovalo vse postavodajstvo, šole in vse naprave, vse stanove.

Kako sin premaga očeta.

Mlad misijonar zunanjih misijonov je imel veliko težav premagati v svoji družini, predno je mogel v misijonsko semenišče pristopiti. Posebno hudo je nasprotoval sam oče proti temu. Kajti bil je imenitnega stanú in domišljeval si je vse kaj družega o prihodnosti svojega sina. Bilo je že delj časa, kar je bil opustil vse verske opravila; za vse verske reči ni maral nič in zaradi tega ni mogel razumeti sklepa svojega sina, da bi namreč misijonar postal.

Kar se pa mladega moža tiče, je ta mislil le na

svojega očeta, kako bi ga zopet pripravil k pravemu verskemu življenju. „Ako se moj oče k Bogu verne“, tako je mislil sam pri sebi, „bo pač razumel, zakaj ga hočem zapustiti in bode ravno v ločitvi tolažbo našel.“ — Da bi spolnitev teh želj zagotovil, pisal je preblazeni Mariji Devici pismo, v katerem jo je priserčno prosil, naj mu spreobrnjenje te ljubljene duše dodeli, in ji je razložil, da je vse njegovo prihodnje misijonsko delo in zveličanje veliko duš zastavljeno ravno na tej milosti.

Pismo je oddal gospod fajmoštru in ga prosil, naj bi se prav pogosto spominjal te tehtne spreobrnitve. In da bi mu spomin na to bil vedno pred očmi, je bil prošén, da naj to prošnjo dene v svoji delavni sobi prav blizu majhne podobe Lurške Matere Božje. Častitljivi gospod župnik v to privoli. Toliko zaupanje, toliko prošénj ne more ostati brez uslišanja.

Med tem je sin stopil v semenišče. Oče in sin sta si večkrat pisala. Nekoliko mesecev pred posvečevanjem mladega misijonarja je bila prošnja uslišana, oče se je očitno in odkritoserčno spreobrnil. Ko je mladi bogoslovec Bogu daroval prvo sv. mašo, je častitljivi starček, njegov oče, bil prvi, ki je iz njegove roke prejel presv. Rešnje Telo.

Zdaj še le je razumel oče, kaj je mašnik Gospodov, kaj je misijonar, kaj je poklic njegovega sina in blagroval njegov sklep. Ko se je približal večer ločitve, o katerem se misijonarjem po nekem obredu noge poljubujejo, pokleknil je oče ponižno pred svojim sinom, mu je poln vere in ljubezni noge poljubil, in štel se je srečnega, da je njegov sin poklican nevérnikom sv. evangelij oznanovat. Rečeno je namreč, da so „blazene noge, ki oznanujejo mir ter dobroto“ kraljestva Božjega.

Ta dogodba iz letnikov lurške Marije Device daje pač marsikaj premišljevat. Poklic v duhovski ali celo v misijonski stan je ena največih milosti Božjih; zato so pa tudi zaderžki včasí prav veliki. Pri gosposkih in višjih stanovih pogosto posvetni starši nasprotujejo sinovom, ako žele duhovni biti, pri kmečkih, rokodelskih stanovih pa velikrat sinovi sami v sedanjih šolah poklic zgubé, zlasti ako je tudi sicer njihovo življenje po malopridnih družinah že okuženo. Poklic je silno važna zadeva; zato skerbni mladenči molijo, se Bogu, Mariji, angelju varhu priporočujejo, da bi bili pripeljani v tisti stan, v katerem bi se mogli zveličati. Napuh, o madežano življenje in zapeljevanje po brezverskih in zaljubljenih spisih so tista slana, ki zamori v mnogih mladenčih poklic za duhovski stan.

Napuh navdihuje serce z nespoštovanjem, merzenjem najčastitljivega stanú in pokvari serce huje kot vsaka druga pregreha ter stori prevzetneža sploh zopernega vsakemu poštenemu človeku; nečisto življenje zamori v mladem sercu najlepši kalí in cvetice in stori ga nesrečnega za vse življenje, ktero življenje tudi večidel naglo medlí in zgodaj ugasne; kužljivi spisi, ki ravno omenjena strupa navadno gojijo, pa mlado glavo napolnijo s sanjarstvom, da je malo spretno, skor nezmožno več za kaj dobrega in blazega.

Mladeneč, prevdarjaj te resnice!

Ogled po Slovenskem in dopisi.

S Krasa, 20. aprila. (Tri nove maše.) Aleluja! Hvalite Boga! Ta vesela velikonočna pesem se je posebno letos navdušeno popevala povsod, kjer keršanski Slovani prebivajo. Velikon. ponedeljek, 6. apr., je minulo tisoč lét, odkar je slavní blagovestnik (apostelj) slovanski sv. Metod škof, svojo blago dušo izdihnil. Po

mnogih škofijah se je ta dan po zapovedi verhovnih pastirjev slovesno obhajal.

Na Primorskem ni bilo take zapovedi, a v duhu združeni z bratovskimi narodi smo mi navdušeno hvallili Boga za veliko milost keršanske vere, katere luč so nam prižgali najpred oni sveti možje, kakor sta bila brata Ciril in Metod, Mohor in Fortunat in drugi. Ta nebeški posel zveršujejo in nadaljujejo dandanes duhovni, Kristusovi namestniki. Verno ljudstvo se raduje in hvali Boga o priliki nove maše, zlasti ko na domačih tléh vzraste kakor cvet izmed ljudstva nov delivec milosti in skrivnosti božjih.

Na Krasu so bile o letošnjih velikonočnih praznikih tri nove maše novoposvečencev teržaške škofije.

V Škerbini — pod goriško škofijo — je č. g. Ivan Pipan kar bolj na tihem opravil svojo prvo najsvetejšo daritev na velikonočni ponedeljek. Ni bilo, kakor neki dopisnik teržaške „Edinosti“ pravi, onih navadnih slovesnosti. Se vé, po prepisih cerkvenih se imajo novomašniki zderžati vseh hrumečih svetnih veselja, da se ne dá prilika kakemu pohujšanju, a pošteno cerkveno in družbinsko razveseljevanje o taki priliki ni prepovedano. Res, na Krasu se menda nobena vas ne more ponašati, da bi toliko duhovnikov dala, kakor Škerbina, in tu posebno Pipanova rodbina.

Isti dan, 6. aprila, velikonočni ponedeljek, je bila tudi nova maša na skalnatem Repentabru. Tudi tukaj ni bilo „navadnih“ glasno vpijočih znamenj, da se verši nekaj nenavadnega; vendar se je nekaj posebno znamenitega zgodilo pri tej novi maši. Č. g. mladomašnik France Sila, rojen v Povirju, ima že dva brata duhovnika, ki sta mu pri novi maši stregla; Matija Sila, župnik na Repentabru, in Jakob Sila, katehet na nemški dekleški šoli v Terstu. Še veliko bolj bi se ta slovesnost povzdignila, ako bi še živel pred dvema letoma umerli kanonik Miha Švab, ujec (materni brat) onim trem duhovnikom, kateremu se imajo za Bogom največ zahvaliti, da so iz ubožne priproste kmečke hiše v duhovski stan prišli.

Pridigal je novomašniku njegov brat župnik, omeñjaje, kakor se je Kristus pridružil dvema žalujočima učencema, ko sta šla v Emavs (= Prelaz, sedaj Amväs), tako ima Kristusov namestnik vernikom biti zvesti spremljevalec v žalostnih in veselih prigodbah na popotvanji v večnost. Enemu je bilo ime Kleofa, a družega ime nam ni znano. Veliko več nam je znanih žalostnih prigodb na popotvanji v „dolini solz“ (Prelazu), kakor resnično veselih, a hrepeneti nam je in vse preterpeti za ono veselje, ktero je na tem svetu znano le z imenom: „oko ni videlo, uho ni slišalo, sercé ni občutilo, kar je Bog tistim pripravil, ki ga ljubijo.“ Dva učenca, brata Ciril in Metod, sta slovanskim rodovom pred tisoč leti prinesla „veselo oznanilo“ (evangelj). Skusila sta mnogo zopernosti, a téšila in s pogumom navdajala ju je ljubezen Kristusova in obljuba njegova večnega plačila. Ravno tisoč lét je, odkar je Metod zaslišal vesele besede, — o da bi jih tudi mi duhovni pastirji in nam izročene ovčice zaslišali: — „Nu, dobri in zvesti služabniki, ker si bil v malem zvest, te bom čez veliko postavil, pojdi v veselje tvojega Gospoda!“

Tretja nova maša je bila v Sežani na belo nedeljo, ali kakor pravijo, „mali vozem“. Že 52 let je prejšlo, odkar je preč. g. Matija Pirjavic, še sedaj živeči in službujoči kaplan v Koprivi na Krasu, imel novo mašo v Sežani. Toliko večo slovesnost so veseli domačini pripravili novomašniku č. g. Bekarju. Mladomašnik je sin občespoštovanega sodnijskega sluga, Sežanca Svitoslava Bekar-ja. Da je verli Josip došel v duhovski stan, je v prvi versti bil pripomogel njegov podpiratelj preč. g. Jožef Koman, ki je lansko leto ob-

hajal 25letnico svojega župnikovanja v Sežani. Sežanski farani so zložili o tej priliki precejšno svoto, da se je kupil nov krasni in dragoceni bel parament, katerega je novomašnik prvi oblekel, ter bode v župni cerkvi ostal kot častni spomin na to veselo prigodbo. Pridigal je izverstno velečast. g. Janez Legat, gimnazijalni katehet iz Tersta, po besedah psalma (115): „Kaj bom povernil Gospodu za vse dobrote njegove? Kupo zveličavno bom pil in slavil ime Gospodovo.“

Pri obedu se je med pričujoče razdelil posebej za to priliko zloženi naslednji sonet.

Žvenčeva bron, vejó horôgve *) zlate,
I pôk germí petrane **) za petrano;
Veselje véno vnéma vso Sežano,
Izborni móži zbirajo se v svate.

Jezera serc je, brate, vnetih za-Te!
Opasal vere kopje si izbrano,
Sovraga ž njim boš zmagoval vsestrano,
I vodil čede boš na rajske trate.

Pastir premil ovčicam vselej bodi;
Bog ščit je Tvoj, po potih naj te vodi
Edino pravih v vse življenja boje;

Krvice tlači, zmót zatiraj rôle.
Arp rajski glas naj zmér Ti brenka živo,
Raduj daróv se božjih v starost sívo!

Posežančanec.

Navdušene napitnice so se verstile pri obedu. Blagorodni gospod župan Rajmund Mohorčič, deželni poslanec, napil je iskreno sežanskemu občanu novomašniku, ki se je z ginjenimi besedami zahvalil za vse s posredovanjem istega g. župana naklonjene dobrote. Potem še se je napivalo na zdravje sv. Očeta papeža, Slovonom ljubeznjivega prijatelja, svetlega cesarja, našega mil. škofa Ivana, da bi jim Bog poterdil zdravje itd.

Koliko je pomanjkanje duhovnikov v teržaški škofiji, je očitno iz tega, da je novomašnik Josip Bekar precej po novi maši pri obedu dobil dekret kot duhovni pomočnik v Dolini pri Terstu. G. Ivan Pipan pride za kooperatorja v Lanišče, kjer je 3500 duš, pa sam en duhovnik — župnik. G. Fr. Sila je tudi že odpotoval na svojo prvo duhovsko službo v Portole (Opertalj) v Istri, malo mestice, kjer so včasih bivali trije duhovniki, a sedaj je za 3500 duš en sam župniški namestnik. Novomašnikom Bog poterdi zdravje za težavno poslovanje v vinogradu Gospodovem!

Maribor. Sv. birmo bodo delili presvitl. gosp. knez in škof: 13. majnika v Sevnici, 14. v Brežicah, 15. v Dobovi, 16. na Bizeljskem, 17. v Pišecah, 18. v Stroljih, 19. v Vidmu, 20. v Koprivnici, 21. v Rajhenburgu.

Iz Vinice poleg Kolpe. Neizprosljiva smert je pretergala nit življenja mladenču, ki je bil namenjen za delavca v vinogradu Gospodovem. Umerl je namreč 19. t. m., to je, drugo nedeljo po Veliki noči, g. France Šimunovič, klerik v nadškofijskem semenišču v Zagrebu, doveršivši komaj 18. leto svojega življenja.

Rojen je bil v Prilešču na Hervaškem, a po zgodnji zgubi očeta vzel ga je stric k sebi v vas Zdihovo, in pozneje se je preselil na Vinico, kjer je bil izrejen in sedaj tudi doma. Dobil je v svojem stricu, očetovem bratu, družega očeta in v teti dobro mater, ki sta ga priserčno ljubila. V začetne šole je hodil v Vinici, ter v Severinu in Karlovcu na Hervaškem, a sedaj bil je v nadškofijskem semenišču v Zagrebu.

*) zastave.

**) topiči.

Kot deček imel je vse drugo veselje, nego premnogi izmed sedanje mladine; najraje se je sam s seboj zabaval. Največja radost pa mu je bila v hiši Gospodovi, in služil je vedno pri sv. maši, ter očitno kazal poklic do duhovskega stanu s svojim pobožnim in izglednim obnašanjem. Kako lepo je bilo viditi ga služkega č. g. župniku pri sv. maši za pokojnega g. učitelja Kavšeka, o priliki učiteljske konferencije v Vinici, bil je v dolgem talarju z roketom, in ljudje so že v duhu menili videti dan, ko bode pobožni mladenič daroval sam nekervavo daritev v viniški farni cerkvi, ki je ni bilo take slovesnosti od leta 1857, ko je imel č. g. sedanji župnik iz Spodnje Idrije, tukajšni rojenak, prvo sveto mašo.

Vernivši se v najlepših nadah o začetku šolskega leta v Zagreb, moral se je podati bolan v Vinico. Začel je namreč o novem letu bolehati, a bolezen bila mu je vedno huja, in prišel je domú cvetno nedeljo, kjer je čez tri tedne svojo blago dušo izdihnil.

Vsako oko bilo je solzno, ko se je oglasil merviški zvon, ki je faranom naznanjal smert bogoljubnega mladenca. Ljubljen je bil od vsacega, saj ga je moral tudi vsak ljubiti zbog njegovega mirnega, krotkega in ponižnega obnašanja.

K pogrebu, ki je bil v torek 21. t. m., zbrala se je velika množica ljudi, prostih in bolj odličnih iz naše in sosednih, hervaških župnij.

Pogreb, res veličasten, da se tukaj tacega ne vidi, vodil je domači č. g. župnik Juri König v spremstvu dveh č. gg. župnikov iz kranjske in treh č. gg. župnikov in enega g. kaplana iz hervaške strani. Med molitvami in med slovesno, kakor tudi po tej sveti maši, bile so tihe ss. maše.

Slovesnega sprevoda vdeležila se je tudi vsa šolska mladina s svojimi učitelji. Ko se je rakev spustila v jamo, se je marsikomu potočila debela solza iz očesa; očitna bila je žalost za blagim mladenčem.

In ti, ljubeznji France, ki vživaš že plačilo pri vsegamogočnem Očetu, ne pozabi tudi nas, ter sprositi nam srečno zadnjo uro, da nam bode dana milost priti pripravljenim pred sodnji stol, ter se srečno združiti tam, kjer:

„Žalovanje grenko mine,
Potok solz se posuši.“

Fr. Ks. Trošt.

Iz Tersta naznanja nadalje škofijski list. — 1. Spremembe: Prečast. g. Jož. Bartelj je postal župnik v Jelšani; župnijo Ospe opravljal bo č. g. Fil. Vončina. Č. g. Juri Matušić je postal administrator v Lindaru, čast. g. Jern. Vitezić pa na Hum-ur, in č. g. Ljud. Vodopivec v Tomljanu. Prestavljeni so č. gg. Jern. Križaj v Plavijo; Karol Miklavčič v Škeden; Jan. Mlakar v Pazin. Č. gg. novomašniki: Jož. Bekar v Dolino, Fr. Fonda v Kosto Novo, J. Pipan v Lanišče, Ant. Ščulac v Moščenice, Franc Sila v Operto; Lor. Zarotti v Humago. — Za veronaučnega učenika na gornji realci v Terstu je razpisana poskušnja.

2. Številka mesca aprila 1885 ima resnoben in obširni poduk: „De habitu et moribus Clericorum“, in ob koncu naslednji pristavek:

Praeterea sequentia ab omnibus et singulis sacerdotibus tum saecularibus tum regularibus in his unitis Dioecesis commorantibus in virtute sanctae obedientiae observanda praescribimus et ordinamus:

1. Sacerdotes cujuscumque gradus et conditionis hic loci degentes, qui vestibibus saecularibus induti „sine collari in hac Dioecesi dudum consueto“ incedunt, ad altaris ministerium non admittantur. Desuper conscien-

tiam Parochorum aliorumque ecclesiae Rectorum graviter onerare intendimus ac oneramus.

2. Sacerdotes unitarum Dioecesium spectaculis theatralibus tum in — tum extra Dioecesim interesse sub poena suspensionis ipso facto incurrenda prohibentur. Idem valet de Sacerdotibus exteris in ecclesiis hujus Dioecesis celebraturis.

3. Tabernas sive in urbe sive ruri adire, excepto casu urbanitatis vel necessitatis, scil. pro itinerantibus; publice in publicis locis ludere — utpote pro ecclesiastici ordinis viris indecorum — stricte interdicitur.

4. Omnes Sacerdotes, qui sive de jure sive ex privilegio annulos deferunt, noverint, hoc extra Missam tantum licere; usus annuli interdicitur infra Missam. (Cfr. Decreta S. R. C. 20. Novembr. 1628; — 4 Augusti 1663; — 11. Aprilis 1840; — Conc. Rom. sub Bened. XIII tit. XVI c. III; Pius VII Const. „Decet Romanos Pontifices“ 4 Julii 1823).

Sunt vero et alii ecclesiastici viri, quibus annuli usus nullatenus competit, qui proinde illum non aliter deferunt nisi velut „solemne vanitatis et animi levitatis signum.“ Sane sperare licet, fore ut etiam hi sine ulteriori prohibitione annulos deponant, sicque supra indicatam notam effugiant.

Fratres mei dilectissimi! iterum iterumque Vos obsecro in visceribus Jesu Christi: „Nolite conformari huic saeculo, sed reformamini in spiritu sensus vestri.“ Rom. XII, 2.

Živ spomin na Jezusa v sv. Rešnjem Telesu.

Lep izgled prave vere je pokazal slavni avstrijski general baron Geramb, poznejši brat v ostrem samostanu La Trappe na Francoskem.

Nekoliko mescev predno je pristopil v samostan, je bil v Lijonu. Nekega dne sreča v svoji generalni obleki duhovna gredočega previditi bolnika s sv. Rešnjim Telesom v zelo živahni mestni ulici. Berž ko zagleda Najsvetejše, prav pobožno poklekne in moli Jezusa Kristusa.

Ko duhoven bliže pride, zapazi general z veliko nevoljo dva strežnika, katera sta nebo nesla, in sta se prepirla, eden drugemu žugala in suvala. Ko pobožni general vidi to silovito prederznost, urno vstane, šine k enemu strežajev, ki se mu je zdel najsvojeglavniši, potegne nesramnežu drog iz roke in njega proč sune.

Kako so ginjeni stermeli mašnik in ljudje, ko so videli tujega generala namestovati ministranta!

General, goreč za čast sv. Rešnjega Telesa, je imel precej hoditi, ker mašnik je imel previditi dva bolnika, ki pa sta stanovala precej daleč narazen. Tudi nazaj v cerkev je spremil Najsvetejše, kjer se mu je mašnik v serce ginjen zahvalil.

Kakor je ta živoverni general spodil prederznega ministranta od Najsvetejšega, ker se je ostudno obnašal, tako bi bilo pač dostikrat marsikterega strežaja suniti od altara ali pa sploh iz cerkve, kjer se malopridni šterkovci prav tako védejo, zvérajo, šepetajo, smejaajo, kakor da bili pogani, in ne keršeni kristjani.

Človeštvo, pojdi k usmiljeni Devici!

Človeški rod, kaj se solziš, zdihuješ;
Ko brez števila te nadlog obhaja;
Pomoči išeš, kjer se ne nahaja,
Čimu v terpljenju skoraj omaguješ?

Ti z gore Sijonske pomoč prihaja;
Kraljica, glej, mogočna tam kraljuje,

Ki rane céli, solze vse zbrisuje,
Sercá bolést hladí, tolažbo daja.

Ne iši toraj luči si v temnici,
Pri svetu ne za serce si mazila;
Ima — ga malo, svet je brez čutila.

Oberní upno k rajski se Kraljici,
Od Nje pomoč ti pride, nada mila;
Človeštvo, idi k usmiljeni Devici!

Radoslav.

K l i c

škofa Mladenov-a.

(Konec.)

Že leta 1861 so nepozabljivi sveti oče papež Pij IX naznanili svoje priserčno veselje s tem, da so arhimandrita Josipa Sokolskega v cerkvi sv. Petra v Rimu za nadškofa katoliških bulgarov osebno posvetili. Tudi razkolstvo, ali da bolje rečemo, satan je z zavidljivimi očmi gledal to veličastno napredovanje resnice. S silo so odpeljali novo posvečenega nadškofa v neki ruski samostan, kjer je pred tremi leti (kolikor je znano) kot jetnik še prebival. In v resnici je bilo gibanje v prid katoliški cerkvi videzno zastalo. Toda le na videz. Mlad, goreč bulgarski duhoven Rafael Popoff je bil leta 1865 od papeža Pija IX, kateri svojih dragih Bulgarcev ni mogel pozabiti, imenovan za škofa in apostoljskega administratorja katoliških Bulgarcev. Neutrudljivo je ta apostoljski mož v sredi največjih ovir, ktere sta mu napravljala islam in razkolstvo, pospeševal sveto delo bulgarskega zedinjevanja, in imel je veselje, da je videl enega bulgarskega razkolnega škofa poverniti se k edinosti matere sv. Cerkve.

Ta je bil za Salonik in za okolico imenovani škof Nilas Isvoroff, kateri je po neutrudljivem študiranju in goreči molitvi spoznal resnico in ki od tistega časa z največim prepričanjem dela za zedinjenje razkolnikov s sveto Cerkvijo.

Škof Popoff je bil že l. 1876 z naglo smertjo od Boga poklican k večnemu plačilu, in naslednik mu je imenovan omenjeni Isvoroff in sodeloval je v zvezi z reurekcijskimi patri v Adrianopolu in z Lazaristi v Carigradu, v Saloniku in Monastiru, to pa tako uspešno, da so mu Leon XIII, kateri so ljubezen svojega velikega prednika do Bulgarov kot sveto dedščino podedovali, leta 1883 njemu pripoznali prednost nadškofa katoliških Bulgarov in mu dali dva škofa njegovega obreda kot pomočnika.

Teh eden je škof Petkoff Mihael, kot apostoljski vikarij, stoluje v Traciji v Adrianopolu, in drugi, akoravno nevreden škofovske časti, kot apostoljski vikarij Macedonije v Saloniku, kjer ima svoj sedež (namreč Mladenov). Kako čudna previdnost! Pervi bulgarski škof, kateri se v katoliško cerkev nazaj verne, je oni iz Salonika, in temu prelatu, ko stopi na čelo novopostavljeni bulgarski katoliški hierarhiji (cerkveni vladi), se kot pomočnik na stran postavi suffraganski škof s svojim sedežem v Saloniku.

Ali nista ss. Ciril in Metod, na ktera mora tukaj vsak nehoté misliti in reči: Ta dva svetnika hočeta, da o tem času, ko se na Velehradu njima na čast lepe slovesnosti obhajajo, tudi njuno rojstno mesto počasti in z njih rojstnim mestom tudi bulgarski narod zadobi novo čast.

Ali nam ni pri tem misliti na njune mogočne priprošnje? In ali ni od Boga samega ta misel, ravno v

tem letu položiti v Solunu temeljni kamen za bulgarsko škofijsko cerkev na čast ss. Cirilu in Metodu, za cerkev, ktera se bode z mogočno pripomočjo slovanskih bratov na Moravskem, Českem, Poljskem, in v drugih slovanskih pokrajinah hitro vzdignila in ktera bode s svojim veselim napredovanjem pomenila tudi zmiraj večjo rast bulgarskega gibanja.

Res, ne samo Velehrad se ima leta 1885 k novemu veličastvu vzdigniti in gledati v svojem ozidju 100.000 navdušenih katoličanov, kateri z veseljem in s hvaležnostjo tam na milostnem svetišču k svojima ss. apostelnoma molijo, da bi Božji največi blagoslov in milost sprosili zase; ampak tudi Tesalonik, kjer je sv. Pavel pridigal, kjer sta bila Ciril in Metod rojena, od koder sta svoja apostoljska popotovanja pričela, se mora leta 1885 zdramiti iz razvalin prenesrečne preteklosti. Vloženje temeljnega kamena za cerkev ss. Cirila in Metoda v Saloniku, za katero je vsled ukaza papeža Leona XIII Propaganda v Rimu zemljišče kupila, ima biti začetek lepše, svetlejše dōbe, in plemeniti bulgarski narod, kateri je odličen po svojih bogatih zmožnostih duha in uma, mora v navdušenem prizadevanju, da pride k katoliški edinosti, od slovanskih ljudstev mogočno podpiran biti.

Mi hočemo vero, ktero sta Ciril in Metod pridigovali; mi hočemo biti z namestnikom Kristusovim, kteremu sta bila Ciril in Metod tako močno vdana, v sinovsko zedinjenje stopiti; pomagajte nam ta namen doseči! Zakaj, ah, mi smo tako ubožni! Brez duhovnov, brez cerkvá, brez šol! Pomagajte nam delo naših prvih apostelnov obnoviti.

To napomočklicanje Bulgarov in njih škofa v Saloniku se ne bode neuslišano razgubilo. Veliko delo, ktero tako očitno nosi znamenje božjega početka, bode in tudi mora se posrečiti. Že se je tudi skazalo v ognji preganjanja. Nobeden, kateri ima katoliško serce v persih, naj ne zaostane.

Prerojenstvo bulgarskega naroda mora nerazvezljivo zedinjeno biti s tisučletnico na Velehradu in nerazvezljivo biti zedinjeno. Vsak naj pripomore, kolikor mu je mogoče, vsak naj moli in daruje, vsak naj se prizadeva s srcem polnim ljubezni prinesiti svoj pripomoček, kolikor zamore, in vsak tudi najubožnejši naj misli na to, kako je Kristus vinar vdove blagoslovil. Poslušajmo h koncu sv. aposteljna v pismu do Tesalončanov in naj bi se zamogle zdaj njegove besede tako ljubeznjivo sprejeti in čislati, kakor se je nekda v Tesaloniku zgodilo. Kar pa zadeva bratovsko ljubezen, Vam ni potreba, da Vam pišem, kajti Vi ste sami od Boga podučeni, kako morate drug družega ljubiti; sej vi to storite vsim bratom v celi Macedoniji. Prosimo pa Vas, bratje, rastite v tem bolj in bolj (I. Tess. 4, 9. 10). Milost Vam in mir od Boga, našega Očeta in Gospoda Jezusa Kristusa. Zahvaliti se moramo Bogu vsaki čas zaradi Vas, bratje, kakor se spodobi, ker Vaša vera se zelo povekšuje in ljubezen vsakega izmed Vas drug do družega se zmirom množi. (II. Tess. 1, 2. 3.) Hvalimo Boga brez prenehanja, da boste oznanovanje Božje besede, ktero od nas sprejemate, sprejeli ne kot besedo od ljudi, ampak, kakor je resnično, kot besedo Božjo. Res, Vi ste naša čast in krona. (Tess. 2, 2. 6.) Amen.

Sveti Ciril in Metod, prosita za ves Tesalonik.

Lazarus Mladenoff,
škof Satalski, apost. vikarij v
Macedoniji.

Razgled po svetu.

Na Moravskem ves narod razveseljen in srečen obhaja 1000letnico sv. Metoda. V predvečer 6. mal. travna so po vsih gorah, homcih in višavah goreli slavni kresovi. V ognjenem morji, v rudečih plamenih so tonili moravsko-slovanski kraji; ne enega verhunca ni okoli Velehrada, s' kterega bi ne bili plali mogočni plameni. Ti ognji pa, kakor pišejo „Kat. Noviny“, so bili le oko Božje in njegovih svetih. In kaj še le v god sam, 6. aprila! Navdušeni ljud je na trume hitel v hiše Božje, k okinčanim oltarjem in podobam naših aposteljnov, in kar je čutil v iskreni molitvi, to se ne dá povedati. V vsaki najmanjši cerkvi vse Moravije je pobožno ljudstvo častilo Boga v ss. Cirilu in Metodu. Na Velehrad k grobu sv. Metoda pa je prišlo prvi dan 15.000, drugi dan pa nad 20.000 božjepotnikov. Nad takim narodom mora počivati blagoslov Božji, tu se pozivlja vera, upanje, ljubezen.

Na Velehrad. Na vpraševanje od več krajev, če bode katoliška družba kaj storila v prid cerkvenega popotovanja na Velehrad, je bilo v seji 22. t. m. toliko določeno, da naj bi tisti, ki se želé vdeležiti, saj do konca majnika prečast. g. predsedniku proštu dr. Ant. Jarcu svoj sklep naznanili, in potem se bode odbor ravnal in daljne potrebne korake storil, ako se jih primerno števílo oglasi. Utegnilo bi se morebiti popotvanje vravnati okoli velikega Šmarna.

Papež in kineški cesar. Omenili smo bili pred nekaj časom, da so sv. Oče Leon XIII pisali Kineškemu cesarju in priporočali, da bi sprejel v svoje varstvo misijonarje in katoliške podložnike. Sedaj naznanjajo, da je cesar z velikim veseljem sprejel pisanje papeževo, ki mu ga je izročil misijonar Fr. Gisslianelli pri posebnem zaslišanji. Bog daj, da bi tudi res kaj pomagalo; zakaj terpljenje ondotnih misijonarjev in vernikov je bilo strahovito, kakor kaže tudi zadnja „Danica“.

Sedanji stan. Rus in Anglež, Francoz in Kinež si korajžo delajo, pa vsi se bojé eden drugega, in toraj upajo, da ne bo vojske med prvima in da se med drugima mir napravi. — Telegrami zopet raznašajo, kako da v Dongoli in ob Beli reki za Hartumom zamurci Mahdija zapušajo, — kdor bi jim verjel! Fanatikiar Mahdi pa študira, kako bode pokoril turške in kersanske nejevérnike. Mogoče je tudi to; propadli inteligenciji in po šnopsu in ponočevanji obdivjani naši mladini se brez kervave šibe težko več dá pomagati.

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Slaboverni bolehu oseba za pravo spoznanje. — Štirje zgubljeni mladenči za spreobrnjenje priporočeni Naši ljubi Gospej, sv. Jožefu in angeljem varhom. — Neki oče v zadregah. — Dijak, da bi se mogel ložej učiti. — Oče v velikih težavah, da bi se vse posreči izšlo. — Prav priserčno se udom bratovskim v molitev priporočam, da bi na prošnje Naše ljube Gospé presv. Serca, sv. Jožefa, sv. Antona Pad. in sv. Frančiška ljubi Bog eno zadevo, kar že dalj časa prosim, po moji želji zveršil, ako je njegova sveta volja. Tudi prosim za

ljubo zdravje zase in za bolehnega sina duhovna. Ako bom uslišana, se bodem za obe milosti očitno v „Zgod. Danici“ zahvalila.

Zahvala.

Tisučkratna zahvala Naši ljubi Gospej presv. Serca, sv. Jožefu, sv. Antonu Pad., sv. Frančišku in dušam v vicah, ker na priprošnje tukaj imenovanih mi je Bog naklonil dobrega človeka, da mi je iz velike zadrege pomagal.

J. P.

Zahvala.

Mali otrok je bil nevarno bolan, priporočevala pa sem ga sv. Deodatu in Mariji Devici ter obljubila po „Danici“ zahvalo razglasiti, ako se ozdravi. Res se mu je kmalo zboljšalo, kar naznanjam z najpriserniši zahvalo do sv. Deodata in Marije presv. Device.

M. U.

Koledar za prihodnji teden:

4. S. Florijan. — 5. S. Pij V. — 6. S. Janez pred lat. vr. — 7. S. Stanislav. — 8. Prikazen sv. Mih. — 9. S. Gregorij Naz. — 10. Peta nedelja po vel. noči. S. Isidor.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Preč. g. kanonik dr. J. Kulavíc je nastopil svojo častno službo in vodstvo v ku. sem. v Ljubljani. — Vvod za Šmarnice je v četrtek, 30. apr. ob 7 zvečer imel preč. P. Maks Klinkowström; slovenske bodo vsak dan zjutraj ob 5tih. — Volitve za državni zbor imajo: 1. Kmetiške občine 28. majnika: 2. mesta in tergi 2. roznika; 3. tergovinska in obertna zbornica v Ljubljani 3. roznika; veliko posestvo 5. rozn. — Iz Soluna je bil te dni tukaj č. Br. Hubert Mertens, ki nam je mnogo povedal o gibanji Bulgarov v prid kat. Cerkve, o škofu Mladenovu itd. Prihodnjič več.

Velike pogoriša so bile te dni Podpečjo v Presarski fari, v Dolenjevasi na Dolenškem, in v Šmartnem v Cerkljanski fari.

Kapelo v Marijanišu so pričeli zidati velikonočni teden, že so čez 4 metre iz tal, in upa se, da na jesen bode dodelana in blagoslovljena.

Maribor. V občnem zboru 14. t. m. so zvoljeni v odbor podpornega društva preč. gg.: Kosar, dr. Križanič, Herg, Ogradi, Modrinjak, dr. Pajek, Žičkar.

Kako sodi protestantovski knez o jezuitih. Pred malo časom umerli knez Brunsviški (von Braunschweig) je bil določen prijatelj načela postavnosti ali principa ostre legitimnosti, kateri je merzil vse uporneže. Ravno zavoljo tega je bil knez, dasiravno protestant, vendar velik prijatelj jezuitov. Ko so se toraj na Nemškem oglasili prvi framasonski viharji zoper jezuitovski red, se je knez pred neko manjši družbo, ki jo je bil povabil, izrazil z besedami: „da on, če bi bil gospodovec kake veči katoliške dežele, bi si po nobeni ceni ne pustil jezuitov uzeti; kajti vse, kar je že o jezuitih bral, mu dokazuje, da so najboljši terdnjava zoper vsaktero rogovilstvo in toraj najterdnejša podpora za prestole. Ravno zavoljo tega so tudi vsi prekucuhi svoje delo s tem pričenjali, da so začeli jezuite preganjati.“

Kaj se dá od pobožnega otroka naučiti. Da se od pobožnega otroka zamore veliko dobrega naučiti, tako piše neka devica, sem o svojem času skusila. Piše namreč: Nekega lepega dne sem z gospo, ki je 4—6letnega dečka za roko vodila, šla na deželo. Gremo mimo

velikega križa, na katerem je bil viseči Zveličar, in mati reče dečku, kaj se mora tu storiti? Deček vzame kloboček z glave, sklene ročice in reče:

„Jezus Kristus bod' pozdravljen,
Počesen in vedno slavljen!
Oh, ko pridem pred sodbó,
Sodi mene milostno!“

Ta lepi izrek sem si precej zapomnila in ga sedaj tudi sama izgovarjam; ko pridem do kacega križa na potu, ali ko se peljem po železnici, če tu ali tam kako cerkev zagledam, pozdravim Zveličarja in prosim, da bi tudi On se mene spominjal.

Decretum S. Congreg. Indulgentiarum. Petrus Bugarini, sacerdos romanus ad pedes Sanctitatis Vestrae humiliter provolutus enixe rogat, ut sacerdotibus et in sacris constitutis devote recitantibus sequentem orationem: Jesu dilectissime, qui ex singulari benevolentia me, prae millenis hominibus, ad tui sequelam et eximiam sacerdotii dignitatem vocasti, largire mihi, precor, opem tuam divinam ad officia mea rite obeunda. Oro Te, Domine Jesu, ut resuscites hodie et semper in me gratiam tuam, quae fuit in me per impositionem manuum Episcopatum. O potentissime animarum Medice, sana me taliter, ne revolver in vitia, et cuncta peccata fugiam: Tibique usque ad mortem ita placere possim. Amen. Indulgentiam tercentum dierum benigne concedere dignetur, nec non eisdem indulgentiam dierum centum, qui devote recitaverint iaculatoriam precem uti sequitur: Bone Jesu, rogo Te per dilectionem, qua diligis Matrem tuam: et sicut vere Eam diligis, et diligis vis, ita mihi des, ut vere Eam diligam.

SS. mus D. N. Leo Papa XIII omnibus, de quibus in precibus, qui corde saltem contrito ac devote praedictas preces recitaverint, petitas Indulgentias, semel in die lucrandas, benigne concessit. Praesente in perpetuo valituro, absque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae ex Secretaria eiusdem sacrae Congregationis die 14 augusti 1884.

L. Card. Bonaparte pro praefecto.

Franciscus Della Volpe Secretarius.

Iz Vodice, 28. aprila. (Veselica pri šolskih sestrah). Hvaležnost je lepa, pa redka čednost. Da bi se pokazale vsaj nekoliko hvaležne svoji veliki dobrotnici, blagi Katarini Sporn, ustanoviteljci vstava čč. šolskih sester in dekliške šole v Repnjah, napravile so učenke omenjene šole pod vodstvom čč. šolskih sester v nedeljo popoldne ob šestih prav gniljivo veselico. Predstavljale so v priserčnem igrokazu življenje sv. Germane. Morda vstrežem katerim častitih bralcev, ako jim naj imenitnejše povem iz njenega življenja.

Germana, ubozih pa pobožnih staršev hči na Francoskem, bila je prav slabotna in bolehná za od prve mladosti, živela je skoro vedno v boječinah, ker je imela celo življenje hudo bolezen bramorjevo. Pobožna mati Germani kmalo umerje, namesto nje dobila je Germana mačeho, ki pa prav nič ni bila podobna njeni pravi, dobri materi. Bila je skopa, lakomna, še potrebne brane ni privoščila bolehní deklici. Za ubožico Germano ni imela lepega očesa, sovražila in preganjala je slabotno in hromotno deklico. Hudo mater so pozneje jeli posnemati tudi njeni otroci in so tudi žalili ubogo Germano. Mačeha je zapovedala, da mora Germana vsak dan, po zimi in po leti, gnati ovce na pašo, opoldne ni smela doma prignati, da bi z drugimi otroci južinala, marveč zjutraj je dobivala seboj kos kruha za celi dan. In kedar je zvečer ovce domú prignala, je bila zopet neprijazno sprejeta.

(Konec nasl.)

Duhovske spremembe.

V Lavantinski škofiji: Č. g. Fr. Nahtigal je postal župnik pri sv. Ožbaldu; č. g. Iv. Govedič, provizor v Šoštanji; č. g. Ferd. Majcen za kat. in mest. kapl. v Ptuj; č. g. Fr. Irgelj za nem. pridigarja in kat. v Celje. Prestavljeni so čč. gg. kapl.: Vincenc Čepin v Šoštanj, Jan. Wolf v Gornji grad, Jožef Ilešič k sv. Petru pri Radgoni.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Po preč. gosp. dekanu iz Idrije 1 gld. 30 kr. — Preblaga družba v Hrenovicah 27. apr. 21 gld. 50 kr. — Iz Notranjskega čast. gosp. J. L. 2 tol. in 20 sld., to je, okoli 4 gld. — Preč. g. Mart. Šlibar 5 gld. — Čast. g. župnik Janez Ev. Vovk 3 gld. — Iz Metlike 3 gld. — Čast. g. dek. kapl. Blaž Muhovec 1 gld. 50 kr.

Za kapelo v Marijanišču: Iz Rove 1 gld. 50 kr. — Gospé: Kopač Barba 1 gld., Ahačič Johana 10 gld., Dekleva Marija 10 gld., Polak Ana 2 gld., Omejic 5 gld. — Preč. Hočevnar Matija 10 gld. — Č. g. Klofutar Jan. 1 gld. — Rihar Štefan 1 gld. — Iz Begunj po č. g. župniku J. Košmelju 30 gld.

Za varhe Božjega groba v Jeruzalemu: Z Verhnike 9 gld. 27 kr. — Iz Polhovega gradca 9 gld. 17 kr. — Iz Logatca 12 gld. — Iz Horjula 5 gld. 50 kr. — Iz Hotederšice 3 gld. — Iz Zaplane 3 gld. — S Černega verha 2 gld. 36 kr. — Iz Idrije 14 gld. 55 kr. — Iz Ledin 1 gld. 60 kr. — Z Verha 1 gld.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca: Po nakaznici iz Ž. 1 gld. brez imena. — S Černega verha nad Idrijo po č. g. Fr. Hönigmanu 8 gld. 40 kr. — Iz Idrije 9 gld. 80 kr.

Za zvonove pri cerkvi Jezusovega presv. Serca: Marija Kavčič 5 gld. — Neimenovan 2 gld.

Za sv. Očeta: A. T. 50 kr. — Da bi bila pobožna in se pridno učila 25 kr.

Za afrikanski misijon: Č. g. J. Lukanec 2 gld. — Čast. g. Bl. Muhovec 6 gld.

Za najpotrebniše misijone: Čast. g. župnik Jan. Ev. Vovk 2 gld.

Za sv. Detinstvo: Čast. g. Ant. Keržič, nunski ka-tehet 50 gld. — Čast. g. Fr. Mekinec, duh. pomočnik v Dobu, 5 gld. — Iz Zlatopolja 50 kr. — Čast. g. župnik Ev. Vovk 2 gld. — Po preč. g. mestn. žup. Jan. Rozmanu 10 gld.

Za kapelo sv. Cirila: Neimenovana gospodičina 1 gl. — Neimenovan 1 gld.

Za Leopoldovo bratovščino: Č. g. Bl. Muhovec 2 gld.

Za potrebne cerkve naše škofije: Studeno po čast. g. V. Bernardu 13 gld. — Iz Idrije po prečast. gosp. dekanu J. Kogej 30 gld. — Iz Selc 17 gld. — Iz Besnice 11 gld. — Iz Goričice 63 gld. — Iz Planine pri Rakeku 15 gld. — Iz Žirov 32 gld. — S Černega Verha nad Polhovim gradcem 12 gld. — S Police 12 gld. — Z Verhpola pri Vipavi 19 gld. — Iz Logatca 28 gld. — Iz Šentvida pri Vipavi 28 gld. — Z Verhnike 50 gld. — Iz Godoviča 6 gld. 23 kr. — S Tople Rebr 6 gld. 22 kr. — Iz Komende 63 gld.

Za dober namen: Iz Begunj 30 gld.

Za Ciril-Methodovo cerkev v Solunu: Neimenovana dobrotnica 25 gld. p. č. P. St.

Za cerkev v Želimljah: Neimenovana gospa 1 gld. 50 kr. — Preč. g. kan. dr. A. Čebašek s pristavkom: „S Vite, ora pro nobis!“ 10 gld. — „Sv. Vid, za nas Boga prosi!“ (Op. Ta dar je v zadnjem listu po smoti stal pod darovi za cerkev Jezusovega presv. Serca. Vr.)